

JONATHAN STROUD

BĂIATUL DIN UMBRĂ

VOL. 3

Seria
LOCKWOOD ȘI ASOCIAȚII

Cuprins

I: Cabana Lavender.....	11
II: Noaptea din Whitechapel.....	49
III: Urmele însângerate	103
IV: Neliniște	179
V: Inimi întunecate	241
VI: Un chip în întuneric.....	311
Glosar	359

I

Cabana Lavender

Cred că abia spre sfârșitul misiunii de la Cabana Lavender, când ne luptam pentru viețile noastre în acea pensiune groaznică, i-am văzut pentru prima dată pe membrii Lockwood și Asociații lucrând perfect împreună. A fost fulgerător, dar îmi aduc aminte fiecare detaliu: acele momente pline de precizie în care am lucrat cu adevărat ca o echipă.

Da, fiecare detaliu. Anthony Lockwood, cu haina în flăcări și fluturându-și brațele nebunește, în timp ce se împleticea mergând cu spatele spre fereastra deschisă. George Cubbins, agățat de scară cu o mână, ca o pară supradimensionată, în bătaia vântului. Și eu, Lucy Carlyle, plină de vânătași, de sânge și de pânze de păianjeni, alergând, sărind și rostogolindu-mă disperată pentru a scăpa de spiralele fantomatice.

Bineînțeles, știu că nimic din toate astea nu sună prea grozav. Și, ca să fiu sinceră, cred că ne-am fi putut descurca și fără țipetele lui George. Dar așa era echipa Lockwood: reușeam să transformăm orice situație nefavorabilă în avantajul nostru.

Vreți să știți cum? O să vă arăt.

Cu șase ore mai devreme. Iată-ne acolo, în prag, sunând la ușă. Era o după-amiază mohorâtă și furtunoasă de noiembrie, iar acoperișurile din Whitechapel se iveau ascuțite și întucate printre norii gri. Ploaia ne udase hainele, iar picăturile străluceau pe lamele floretelor. Ceasurile tocmai bătuseră ora patru.

– Toată lumea e pregătită? întrebă Lockwood. Țineți minte, punem câteva întrebări și suntem atenți la orice manifestare paranormală. Dacă găsim vreun indiciu legat de locul crimei sau unde se află cadavrele, nu ne dăm de gol. Ne luăm la revedere politicos și ne ducem să chemăm poliția.

– Bine, am răspuns.

George, care își aranja cureaua cu unelte, încuviință.

– E un plan inutil! se auzi cineva șoptind răgușit, aproape de urechea mea. Eu propun să-i înjunghiem mai întâi și să punem întrebări după aceea! E cea mai bună variantă.

Am dat un cot rucsacului pe care îl aveam în spate.

– Taci.

– Credeam că vrei sfatul meu!

– Treaba ta este să ții de șase, nu să ne distragi cu teorii ridicole. Acum, taci.

Am așteptat pe trepte. Cabana Lavender era o clădire înaltă de trei etaje, cu terase. Ca majoritatea celor din zona East End a Londrei, avea un aer obosit, istovit. Tencuiala zgrunțuroasă era acoperită de funingine, iar la ferestre atârnav draperii subțiri. La etaje nu se vedea lumină, dar holul era luminat, iar pe spatele panoului din geamul crăpat se afla un semn îngălbenit pe care scria: „locuri libere“.

Lockwood miji ochii prin geam, protejându-i cu mâna.

– Cineva e acasă, spuse el. Văd două persoane în capătul holului.

Sună din nou la ușă. Era un sunet oribil care te zgâria pe urechi. Bătu și cu ciocănelul. Nu ieși nimeni.

– Sper că o să se grăbească, spuse George. Nu vreau să vă îngrijorez, dar ceva alb se strecoară către noi, pe stradă.

Avea dreptate. În depărtare, către apus, se putea desluși o siluetă translucidă. Plutea ușor deasupra trotuarului cufundat în umbra casei, îndreptându-se spre noi.

Lockwood ridică din umeri; nici nu se obosi să se uite.

– Probabil că e doar o cămașă care flutură pe sârma cuiva. E devreme. Nu are cum să fie ceva rău deja.

Eu și George ne-am uitat unul la altul. Era perioada aceea a anului când zilele erau mai scurte decât nopțile, iar morții începeau să umble în după-amiezile întucate. De fapt, în drumul nostru dinspre metrou văzuserăm un Spirit pe Whitechapel High Road, o umbră a întunericului care apărea și dispărea în canalizare, zdruncinată și zgâlțâită de curentul ultimelor mașini aflate în drum spre casă. Deci lucrurile rele erau deja afară, iar Lockwood știa foarte bine asta.

– De când o cămașă care flutură are cap și picioare? întrebă George. Își scoase ochelarii, îi șterse și îi puse din nou la ochi. Spune-i tu, Lucy. Pe mine nu mă ascultă niciodată.

– Da, haide, Lockwood, am zis. Nu putem sta aici toată noaptea. Dacă nu avem grijă, fantoma aia o să ne omoare pe toți.

Lockwood zâmbi.

– Ba nu. Prietenii noștri de pe hol trebuie să ne răspundă. Dacă nu fac asta, înseamnă că își recunosc vinovăția. Din clipă în clipă vor apărea la ușă și ne vor

invita înăuntru. Aveți încredere în mine. Nu există niciun motiv de îngrijorare.

Și ideea era că pe Lockwood îl credeai, chiar și când spunea asemenea lucruri greu de crezut. În momentul acela aștepta relaxat pe prag, cu o mână pe mânerul sabiei, îmbrăcat la fel ca de obicei, cu paltonul lung și costumul negru. Părul brunet îi cădea peste sprâncene. Lumina din hol îi lumina chipul palid și uscățiv, strălucind în ochii lui negri, în timp ce mă privea zâmbind. Era întruchiparea calmului și a indiferenței. Așa vreau să mi-l amintesc, cum era în noaptea aceea: eram înconjurați de lucruri îngrozitoare, iar Lockwood stătea în mijlocul lor, calm și neînfricat.

În comparație cu el, eu și George nu eram la fel de eleganți, dar eram îmbrăcați potrivit. Haine închise la culoare, încălțări negre; George își băgase chiar și cămașa în pantaloni. Toți trei căram câte un rucsac și genți grele din piele, vechi, uzate și presărate cu arsuri de ectoplasmă.

Un spectator care ne-ar fi recunoscut ca fiind agenți de investigații paranormale ar fi presupus că gențile erau pline cu echipament necesar meseriei noastre: bombe cu sare, lavandă, pilitură de fier, sigilii și lanțuri din argint. Nu ar fi fost departe de adevăr, dar aveam și un craniu într-un borcan, deci nu eram complet previzibili.

Am așteptat. Vântul bătea cu rafale puternice printre case. Simboluri din fier pentru alungarea spiritelor atârnav deasupra noastră pe frânghii, zângănind și zornăind ca dinții unor vrăjitoare. Silueta albă se furișa cu repezi-ciune spre noi. Mi-am tras în sus fermoarul gecii și m-am apropiat de perete.

– Da, se apropie o Fantasmă, șopti vocea din rucsacul meu, pe care doar eu o puteam auzi. Te-a văzut și îi e foame. Eu cred că a pus ochii pe George.

– Lockwood, am spus, e timpul să ne mișcăm.

Dar Lockwood deja se îndepărta de ușă.

– Nu e nevoie, spuse. Ce v-am zis? Sunt aici.

În spatele geamului apărură umbre. Lanțurile zăngă-niră și ușa se deschise.

În prag erau un bărbat și o femeie.

Ar fi putut fi criminali, însă, chiar și așa, nu voiam să-i speriem. Le-am oferit cele mai călduroase zâmbete ale noastre.

*
* * *

Cabana Lavender intrase în atenția noastră cu două săptămâni înainte. Poliția locală din Whitechapel investiga cazurile mai multor persoane, niște vânzători, dar în mare parte muncitori la docurile londoneze din apropiere, care dispăruseră în zonă. Se descoperise că unii dintre aceștia fuseseră cazați la o pensiune necunoscută, Cabana Lavender, de pe Cannon Lane, Whitechapel, cu puțin timp înainte să dispară. Poliția fusese în vizită; vorbise cu proprietarii, domnul și doamna Evans, și chiar făcuse o percheziție. Oamenii nu găsiseră nimic.

Dar erau adulți, bineînțeles. Nu puteau vedea în trecut. Nu aveau cum să observe urmele metafizice ale crimelor care ar fi putut avea loc aici. Pentru asta aveau nevoie de ajutorul unei agenții. Întâmplarea făcea ca echipa **Lockwood și Asociații** să fi lucrat destul de mult în East End, iar succesul nostru cu fantoma din Spitalfields ne

făcuse populari în district. Am fost de acord să le facem o vizită domnului și doamnei Evans.

Iar acum, iată-ne aici.

Ținând cont de suspiciunile care existau în legătură cu ei, mă așteptam ca proprietarii Cabanei Lavender să pară siniștri, dar nu erau deloc așa. Semănau mai degrabă cu două bufnițe bătrâne care se cuibăreau pe o creangă. Erau scunzi, grăsuți, cărunți și ne priveau din spatele ochelarilor mari cu niște fețe blânde, pierdute și adormite. Purtau haine grele și destul de învechite. Erau lipiți unul de altul, acoperind intrarea. În spatele lor puteam zări lămpile care atârnavă din tavan și tapetul murdar. Restul era ascuns.

– Domnul și doamna Evans? Lockwood făcu o plecăciune scurtă. Bună seara. Anthony Lockwood, de la Lockwood și Asociații. V-am sunat mai devreme. Aceștia sunt partenerii mei, Lucy Carlyle și George Cubbins.

Ne-au privit. Pentru o clipă, de parcă ne-am fi dat seama că soarta a cinci oameni ajunsese într-un punct culminant, nimeni nu vorbi.

– Despre ce e vorba, vă rog?

Nu știu ce vârstă avea – când văd pe cineva trecut de treizeci de ani, nu prea pot să-mi dau seama –, dar era, cu siguranță, mai aproape de mormânt decât de leagăn. Avea șuvițe de păr lipite de scalp și riduri adânci în jurul ochilor. Ne-a privit clipind, complet absent și blajin.

– Așa cum v-am spus la telefon, voiam să discutăm despre unul dintre foștii dumneavoastră oaspeți, domnul Benton, spuse Lockwood. E vorba de o anchetă legată de o dispariție. Am putea să intrăm?

– Se va întuneca în curând, spuse femeia.

– Ah, nu va dura mult. Lockwood îi oferi cel mai frumos zâmbet al său; am contribuit și eu, zâmbind larg.

George era prea ocupat să se uite după silueta albă care plutea pe stradă pentru a face altceva decât să pară stresat.

Domnul Evans încuviință. Făcu ușor un pas în spate și se dădu într-o parte.

– Da, bineînțeles, dar ar trebui să ne grăbim, spuse el. E târziu. Nu va mai dura mult până vor ieși afară.

Era mult prea bătrân pentru a vedea Fantasma care tocmai traversa strada către noi. Și nici noi nu am pomenit nimic despre ea. Doar am zâmbit, am dat din cap și (cât de repede și de politicoasă am putut fără a-l împinge) l-am urmat pe domnul Evans în casă.

Domnul Evans ne-a lăsat să trecem pe lângă el și a închis ușa ușor, lăsând în urmă noaptea, fantoma și ploaia.

*
* *

Ne-au condus pe un hol lung către salon, unde flăcările focului licăreau într-un șemineu din ceramică. Decorul era absolut normal: tapet zgrunțuros de culoare crem, covor maroniu uzat, stive de farfurii cu model și fotografii în rame urâte, aurii. Câteva fotolii, rigide și incomode, erau împrăștiate prin cameră, împreună cu un radio, un dulap pentru băuturi și un televizor mic. Într-un bufet din lemn de pe peretele din spate se aflau pahare, cești, sosiere și alte obiecte pentru micul dejun. Două seturi de scaune pliante și mese din plastic confirmau că era camera în care oaspeții mâncau și socializau.

Acum, eram singuri aici.

Ne-am pus gențile pe jos. George și-a șters din nou ochelarii; Lockwood și-a trecut mâna prin părul umed. Domnul și doamna Evans au rămas în mijlocul camerei, uitându-se la noi. De aproape, trăsăturile lor, asemănătoare

cu ale unor bufnițe, păreau și mai accentuate. Cu gâtul încovoiat, cocoșați, el îmbrăcat într-un pulover larg, iar ea într-o rochie din lână închisă la culoare. Stăteau unul lângă altul; bătrâni, dar nu foarte, în ciuda hainelor vechi, parcă plăpânzi, mi-am zis.

Nu ne-au invitat să ne așezăm, evident sperând că va fi o conversație scurtă.

– Spuneți că numele lui era Benson? a întrebat domnul Evans.

– Benton.

– A stat aici de curând, am zis eu. Acum trei săptămâni. Ne-ați confirmat asta la telefon. Este una dintre persoanele dispărute care...

– Da, da. Am vorbit cu poliția despre el. Dar vă pot arăta registrul de oaspeți dacă doriți. Bărbatul s-a îndreptat spre dulap, fredonând încet. Soția lui a rămas nemișcată, uitându-se la noi. S-a întors cu registrul, l-a deschis și i l-a înmănat lui Lockwood.

– Puteți vedea numele lui acolo.

– Mulțumesc. În timp ce Lockwood se prefăcea că studiază registrul, eu am făcut adevărata treabă. Am ascultat casa. Era liniștită din punct de vedere paranormal. Nu am observat nimic. Bine, se auzea o voce înfundată care venea din rucsacul meu, dar asta nu conta.

– Acum e șansa ta! a șoptit. Omoară-i pe amândoi și treaba e rezolvată!

Am lovit rucsacul ușor cu călcâiul, iar vocea tăcu.

– Vă aduceți aminte ceva despre domnul Benton? În lumina focului, chipul rotofei și părul blond-roșcat al lui George licăreau ușor; umflătura burții i se vedea prin pulover. Își ridică subtil cureaua, verificând termometrul. Sau despre vreun alt oaspete? Ați discutat cu ei?

– Nu prea, spuse bătrânul. Dar tu, Nora?

Doamna Evans avea părul blond-închis, rar la rădăcini și aranjat ca o cască. La fel ca a soțului său, pielea îi era plină de riduri, deși ale ei erau în colțurile gurii.

– Nu, răspunse ea. Dar nu e surprinzător. Cei mai mulți dintre oaspeții noștri nu stau foarte mult.

– Răspundem nevoilor celor din domeniul comerțului, adăugă domnul Evans. Știți cum sunt vânzătorii, mereu pe drumuri.

Se lăsă tăcerea. Camera era cufundată în mirosul greu de lavandă, menită să țină la distanță vizitatorii nepoțiți. Mănunchiuri proaspete erau așezate în căni pe raftul de deasupra șemineului și la ferestre. Mai erau și alte lucruri menite să ofere apărare: ornamente pentru protecția casei, făcute din fier forjat, în formă de flori, de animale și de păsări.

Era o cameră sigură, aproape mult prea evident.

– E cineva cazat aici, acum? am întrebat eu.

– Nu în acest moment.

– Câte camere aveți?

– Șase. Patru la primul etaj și două la ultimul.

– Și în care dintre ele dormiți?

– Câte întrebări, zise domnul Evans, de la o domnișoară atât de tânără. Eu fac parte din generația care își aduce aminte de vremurile când copiii erau copii, nu agenți de investigații paranormale cu săbii și exagerat de iscoditori. Dormim la parter, într-o cameră din spatele bucătăriei. Nu înțeleg foarte bine de ce sunteți aici.

– Vom pleca în curând, răspunse Lockwood. Dacă ne permiteți să investigăm camera în care a stat domnul Benton, ne vom vedea de drum.

Într-o clipă rămaseră înțepenți, ca pietrele funerare dintr-un cimitir. Lângă bufet, George își trecu degetul peste dopul unei sticle de ketchup, acoperit cu un strat subțire de praf.

– Mă tem că este imposibil, răspuse domnul Evans. Camera a fost pregătită pentru noi oaspeți. Nu vrem să fie deranjată. Orice urmă a domnului Benton și a altor oaspeți a dispărut demult. Acum... trebuie să vă rog să plecați.

Porni către Lockwood. În ciuda papucilor și a puloverului care îi atârna pe umerii gârboviți, se mișcă hotărât, încercând să pară puternic.

Lockwood avea numeroase buzunare la haină. Unele conțineau arme și sârme pentru a descuia uși; unul, din câte știam eu, conținea pliculețe de ceai, în caz de urgență. Dintr-un altul a scos un card din plastic.

– Acesta este un mandat, zise el. Le permite membrilor Lockwood și Asociații, ca agenți de investigații autorizați de DCCAP, să percheziționeze orice proprietate care ar putea fi implicată într-o infracțiune gravă sau într-o bântuire. Dacă vreți să verificați, puteți suna la Scotland Yard. Inspectorul Montagu Barnes va fi încântat să discute cu dumneavoastră.

– Infracțiune? Bătrânul se dădu înapoi, mușcându-și buza. Bântuire?

Lockwood rânji ca un lup.

– După cum am spus, am vrea doar să aruncăm o privire la etaj.

– Nu există nimic supranatural aici, zise doamna Evans, încruntându-se. Uitați-vă în jur. Vedeti câte protecții avem.

Soțul ei o bătu ușor pe braț.

– E în regulă, Nora. Sunt agenți. Este datoria noastră să îi ajutăm. Din ce îmi amintesc, domnul Benton a stat

în camera doi, la ultimul etaj. Urcați două etaje pe scări și ați ajuns. Nu aveți cum să o ratați.

– Mulțumim.

Lockwood își ridică geanta.

– De ce nu vă lăsați lucrurile aici? sugeră domnul Evans. Scările sunt înguste și e destul de mult de urcat.

Nu am făcut altceva decât să îl privim. Eu și George ne-am ridicat bagajele.

– Păi, stați cât vreți acolo sus, spuse domnul Evans.

Nu era aprinsă nicio lumină la etaj. Din penumbra scărilor, m-am uitat înapoi prin ușă la cei doi. Domnul și doamna Evans stăteau în mijlocul salonului, unul lângă altul, roșii la față și licărind în lumina focului. Ne priveau urcând, cu fețele înclinate în același unghi, ochelarii lor formând patru cercuri ce reflectau flăcările.

– Ce credeți? șopti George de deasupra.

Lockwood se oprise și analiza o ieșire de incendiu de la jumătatea scărilor. Era larg deschisă, ușa fiind lipită de perete.

– Nu știu cum, dar sunt vinovați. Al naibii de vinovați. George încuviință.

– Ați văzut ketchupul? Nimeni nu a luat micul dejun aici de multă vreme.

– Cred că și-au dat seama că totul s-a terminat pentru ei, am spus în timp ce continui să urcăm. Dacă li s-a întâmplat ceva rău aici oaspeților lor, o vom simți. Știu ce abilități avem. Oare ce cred ei că o să facem când o să aflăm?

Răspunsul lui Lockwood fu întrerupt de un pas grăbit pe treapta din spate. Am privit înapoi și l-am văzut pe domnul Evans, cu părul răvășit și ochii tulburi, holbându-se la noi. S-a apropiat de ușă și a dat să o închidă...